

DECIZIA CIVILĂ NR.918

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 04.12.2025

Instanța alcătuită din:

PREȘEDINTE: GHEORGHE BUGARSKY

JUDECĂTOR: COSMIN ȚIFREA

JUDECĂTOR: MARIA CORNELIA DASCĂLU

GREFIER: ANCA GIANINA SAVU

Pe rol fiind pronunțare asupra recursului formulat de recurenta-reclamantă [REDACTED], împotriva sentinței civile nr. 777/07.11.2025, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 4648/30/2025, în contradictoriu cu intimații-pârâți Municipiul Timișoara, Primarul Municipiului Timișoara și Consiliul Local al Municipiului Timișoara, având ca obiect – *suspendare executare act administrativ*.

Mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul din 03.12.2025, potrivit căreia instanța a amânat pronunțarea cauzei pentru astăzi, **04.12.2025** – încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 21.10.2025, reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Local al Municipiului Timișoara, a solicitat suspendarea, în parte, a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara cu nr. 498/23.09.2025 privind reorganizarea Aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara, respectiv suspendarea tuturor prevederilor din conținutul hotărârii menționate, referitoare la reorganizarea Serviciului Juridic/Direcției Juridice din cadrul Aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara, până la soluționarea în primă instanță a acțiunii având ca obiect anularea aceluiași prevederi din actul administrativ unilateral cu caracter individual mai sus menționat.

Prin sentința civilă nr. 777/07.11.2025, pronunțată în dosarul nr. 4648/30/2025, Tribunalul Timiș a respins cererea de suspendare a executării Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 498/23.09.2025, formulată de reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Local al Municipiului Timișoara; a respins excepția inadmisibilității cererii de ordonanță președințială invocată de pârâții Municipiul Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara; a respins cererea de ordonanță președințială privind suspendarea termenului din preavizul TM12025-043405/09.10.2025, formulată de reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâții Municipiul Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara.

Împotriva sentinței de mai sus a declarat recurs recurenta-reclamantă [REDACTED], solicitând casarea, în parte, a sentinței recurate și, în rejudecare, în temeiul art. 14 alin. (1) din Legea cu nr. 554/2004, suspendarea, în parte, a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 498/23.09.2025, respectiv suspendarea tuturor prevederilor din conținutul HCL referitoare la reorganizarea Serviciului Juridic/Direcției Juridice din cadrul Aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara, până la soluționarea în primă instanță a acțiunii având ca obiect anularea aceluiași prevederi din actul administrativ unilateral cu caracter individual mai sus menționat; emiterea unei ordonanțe președințiale prin care să

dispună suspendarea termenului de preaviz comunicat prin Preavizul TMI2025-043405 din 09.10.2025, până la soluționarea definitivă a cererii având ca obiect suspendarea H.C.L.M.T. nr. 498/23.09.2025 și până la comunicarea de către autoritatea publică de rang 1 a unei liste cu toate funcțiile publice vacante din cadrul autorității, potrivit prevederilor art. 519 alin. (7) lit. a) și b) din Codul administrativ.

În motivare, arată că cererea pentru emiterea unei ordonanțe președințiale se impune a fi soluționată anterior cererii de suspendare a organigramei. De altfel, deși a formulat cereri distincte, instanța a considerat oportun să conexeze ordonanța la dosarul de fond, ceea ce este, ab initio, lipsit de sens.

Din punctul recurentei de vedere, în speță sunt incidente prevederile art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ., referitoare la motivul de casare prevăzut pentru nemotivarea hotărârii.

Din câte se poate observa, judecătorul fondului a făcut o analiză superficială a cererii de chemare în judecată și nu a analizat argumentele invocate, considerând că ordonanța nu poate fi admisă, nefiind îndeplinite condițiile, dar fără să prezinte o motivare lămuritoare în acest sens.

La adresa recurente a fost emisă o notificare de preaviz, care stabilește că nu există funcții care să corespundă profilului său profesional sau educațional, nici de același nivel și nici de nivel inferior. Interpretarea autorității este profund eronată, în speță fiind aplicabile prevederile art. 519 alin. (7) din Codul administrativ.

Practic, singurele criterii pe care legiuitorul le-a menționat pentru punerea la dispoziție a unei funcții publice sunt fie să existe una de același nivel (după categorie, clasă și grad profesional), fie o funcție de nivel inferior. Trimiterea pe care o face autoritatea la profilul său profesional sau educațional este nelegală, aceste criterii nu există în Codul administrativ.

Apreciază recurenta că soluția corectă ar fi fost ca autoritatea să îi pună la dispoziție o listă cu toate posturile vacante din instituție.

În continuare reiterează motivele pentru care consideră a fi îndeplinite condițiile pentru emiterea ordonanței președințiale:

- în favoarea sa există aparența de drept, fiind beneficiara termenului de preaviz. Instanța de fond consideră, fără să motiveze în concret, că din înscrisurile aflate la dosarul cauzei nu se poate reține în favoarea reclamantei existența unei aparențe de drept.

- măsura de suspendare a termenului de preaviz este provizorie, având o durată limitată în timp. Contrar celor reținute de instanță nu a solicitat soluționarea litigiului dintre părți, ci doar suspendarea termenului de preaviz până la lămurirea situației.

- măsura de suspendare a termenului de preaviz nu prejudică fondul, în esență fiind vorba doar despre suspendarea termenului de preaviz pentru a avea șansa să își apere drepturile și vocația de care beneficiază ca funcționar public și nu despre anularea preavizului sau despre oprirea desființării postului pe care îl ocupă - judecătorul neavând cum să se pronunțe asupra acestor aspecte. Arată de asemenea că nu dorește prelungirea termenului de preaviz, ci stoparea acestuia. O eventuală admitere a cererii nu echivalează cu prelungirea termenului, ci cu punerea acestuia pe pauză, până se vor remedia deficiențele invocate.

- în fine, măsura este urgentă, fiind clar faptul că la data de 08.11.2025 îi va înceta raportul de serviciu. În prezent, arată recurenta că, din pricina presiunii, este în concediu medical, astfel că nu i-a fost comunicată dispoziția de încetare a raportului de serviciu.

În ceea ce privește cererea de suspendare a organigramei, arată că sunt incidente atât prevederile art. 488 alin. (1) pct. 6 referitoare la nemotivare, cât și ale pct. 8 referitoare la aplicarea greșită a normelor de drept material în ceea ce privește cazul bine justificat și paguba iminentă (art. 2 alin. t) și ș) din Legea nr. 554/2004.

Referitor la cazul bine justificat, arată că instanța de fond nu a analizat toate argumentele prezentate și a considerat că instanța supremă a stabilit în mod expres cazurile în care poate fi admisă o cerere de suspendare a unui act administrativ, cererea sa neputând fi încadrată într-un astfel de caz.

Reiterează recurenta că, potrivit operațiunilor administrative care stau la baza adoptării hotărârii de consiliu local, unul dintre motivele reorganizării este dorința de a reîntinerirea corpul funcționarilor publici. Or, acesta nu este un temei de drept prevăzut de Codul administrativ care să poată duca la adoptarea unei noi organigrame. În plus, acest motiv este pur discriminatoriu, fiind evident că nu este la latitudinea autorității să desființeze posturile unor oameni trecuți de prima tinerețe.

Instanța de fond putea să analizeze doar acest argument, să observe că nu există un temei de drept corelativ acestei susțineri a autorității din însăși cuprinsul actelor care stau la baza modificării organigramei și să dispună suspendarea executării acesteia din urmă.

De altfel, prin conținutul și forma sa, inclusiv prin carențele procedurii care a precedat adoptarea ei, HCL Timișoara nr. 498/23.09.2025 este nelegală și netemeinică, aceasta fiind vulnerabilă sub mai multe aspecte. Judecătorul investit cu soluționarea cererii de suspendare nu trebuie să ia nici o decizie capitală cu privire la vreunul dintre motive ci doar să se întrebe dacă aceste motive nasc sau nu îndoieli cu privire la legalitatea actului atacat, reiterând în continuare motivele pentru care apreciază că Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Timișoara cu nr. 498/23.09.2025 este nelegală și netemeinică prezentate și în fața instanței de fond.

În ceea ce privește condiția prevenirii unei pagube iminente arată că instanța de fond consideră că această condiție a pagubei iminente nu se verifică în cauză, deoarece instituția are posibilitatea reorganizării și dreptul recurentei la carieră este respectat prin „celelalte prevederi legale cu privire la corpul de rezervă”. Or, tocmai asta este una dintre chestiunile principale invocate - nelegalitatea preavizului prin care nu i se pun la dispoziție toate funcțiile vacante din aparatul Primarului Mun. Timișoara, invocând nerespectarea dreptului la carieră.

În drept se invocă art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 Cod procedură civilă; art. 14 alin. (1) din Legea cu nr. 554/2004 și celelalte dispoziții legale invocate în cuprinsul prezentei cereri.

Prin întâmpinare, intimații-pârâți Municipiul Timișoara, Primarul Municipiului Timișoara și Consiliul Local al Municipiului Timișoara solicită respingerea recursului ca fiind nefondat.

Cu privire la cererea de suspendarea a executării Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 498/23.09.2025, consideră intimații că instanța de fond a respins în mod corect cererea de suspendare a executării.

Solicită respingerea motivului de casare invocat de către reclamantă prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă apreciind că instanța de fond a îndeplinit obligația de a motiva soluția pronunțată. Calitatea unei motivări și implicit respectarea exigențelor impuse de prevederile art. 425 alin. (1) lit. b) din Cod procedură civilă nu este determinată de volumul considerentelor, ci de valoarea juridică a argumentelor și de corectitudinea raționamentului care a stat la baza pronunțării soluției. Calitatea unei motivări se evaluează prin prisma capacității acesteia de a justifica și explica raționamentele instanței într-un mod logic, coerent și în conformitate cu normele legale aplicabile.

Referitor la criticile recurentei reclamante vizând neanalizarea motivată a tuturor argumentelor invocate în fața primei instanțe, învederează că potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (ex. Hotărârea Ruiz Torija și Hiro Bălani împotriva Spaniei, din 9 decembrie 1994, precum și Hotărârea Higgins și alții împotriva Franței, din 19 februarie 1998), instanța nu este obligată să răspundă detaliat la fiecare argument al părților.

Tribunalul analizând criticile reclamantei a constatat că, pentru suspendarea executării actului, mai întâi aceasta trebuie să răstoarne prezumția de legalitate prin menționarea unor motive serioase vizând nelegalitatea acestuia, iar, mai apoi, analiza instanței într-o asemenea cerere trebuie să se situeze la nivel de aparență, deoarece o cercetare aprofundată a conținutului raportului juridic dedus judecății nu poate fi făcută decât pe fondul chestiunilor litigioase dintre părți.

Tribunalul Timiș, analizând probatoriul administrat, a constatat în mod corect că în cauză nu s-a făcut dovada îndeplinirii celor două condiții cumulative prevăzute de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, respectiv existența unui caz bine justificat și necesitatea prevenirii unei

pagube iminente, pentru a se dispune măsura excepțională a suspendării efectelor actului administrativ contestat.

În ceea ce privește cazul bine justificat arată că în speța de față nu există împrejurări vădite de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ contestat, întrucât Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 498/23.09.2025 s-a emis cu respectarea prevederilor legale, fiind un act emis de organul competent în limitele atribuțiilor acestuia, are la bază acte normative aflate în vigoare, care sunt prevăzute în cuprinsul acestuia, face trimitere pe larg la măsurile dispuse, este motivat și cuprinde semnătura reprezentantului legal al autorității emitente, neexistând indicii temeinice de natură să pună sub semnul întrebării prezumția de legalitate a actului administrativ contestat.

Contrar susținerilor recurente, actul administrativ a cărui suspendare se solicită a fost adoptat cu respectarea principiului transparenței decizionale, prevăzut de Legea nr. 52/2003, a prevederilor legale privind respectarea drepturilor funcționarilor publici ale căror posturi au fost reduse, iar măsurile sunt proporționale cu scopul urmărit, afectând un număr minim de funcționari publici.

În ceea ce privește susținerile recurente potrivit cărora actul administrativ a cărui suspendare judecătorească este solicitată nu stabilește pașii necesari a fi urmați în situația funcționarilor ale căror posturi sunt desființate arată că acestea sunt neîntemeiate, raportat la prevederile art. 129 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, potrivit cărora Consiliul Local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale.

În speță, fiind vorba despre un funcționar public, modalitatea de reorganizare, criteriile incidente, procedura de eliberare din funcție, preavizul etc. sunt reglementate de legiuitor prin dispozițiile art. 518 și art. 519 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, cu modificările și completările ulterioare. Aceste aspecte nu pot face obiectul unei hotărâri a Consiliului Local, întrucât acesta nu are competență materială în acest domeniu.

Prin urmare, solicitarea reclamantei ca hotărârea Consiliului Local să stabilească „pașii necesari a fi urmați în situația funcționarilor ale căror posturi sunt desființate” este nelegală și netemeinică, întrucât cadrul legal aplicabil reglementează în mod expres aceste aspecte, atât în ceea ce privește numirea în noile funcții, cât și eliberarea din funcția publică.

Cu privire la criticile privind presupusa selecție abuzivă și încălcarea art. 518 din Codul Administrativ, reclamanta susține că, prin modalitatea de adoptare a HCLMT nr. 498/23.09.2025, s-ar fi creat premisele unei selecții abuzive a funcționarilor publici care ocupau posturi în vechea organigramă, invocând, fără a indica în mod clar, încălcarea alin. (21), (5) și (7) ale art. 518 din Codul Administrativ.

Tribunalul a constatat în mod corect că aceste motive ale reclamantei nu se subsumează noțiunii de „cazuri bine justificate” în sensul art. 14 alin. (1) coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea 554/2004, deoarece, în practica instanței supreme, asemenea împrejurări sunt emiterea unui act de un organ incompetent, nemotivarea actului administrativ, neindicarea temeiului legal al emiterii actului administrativ, emiterea unui act în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, acestea fiind situații vizând nelegalitatea actului a cărui suspendare se solicită. În aceste condiții Tribunalul a reținut că susținerile reclamantei sunt neîntemeiate, aceasta prin motivele invocate în susținerea ideii de cazuri justificate cu privire la procedura în cazul posturilor desființate și condițiile unei selecții abuzive antamând fondul raporturilor dintre părți.

Recurenta susține și prin cererea de recurs că din raportul de specialitate nu rezultă că postul său ar fi suferit o modificare de peste 50% a atribuțiilor, că atribuțiile sale ar fi fost transmise nelegal altui coleg, invocând, cu titlu de exemplu, activitatea de eliberare a adeverințelor de litigii. Aceste susțineri sunt lipsite de temei legal și nu pot fundamenta o pretinsă nelegalitate a actului administrativ.

În ceea ce privește reorganizarea efectivă a Serviciului Juridic, învederează că, potrivit dispozițiilor HCLMT nr. 498/2025, Serviciul Juridic a fost desființat, inclusiv Compartimentul Evidență și Arhivă Dosare Juridice. Activitatea juridică a fost reorganizată în cadrul a trei compartimente specializate: Compartimentul Avizare și Consultanță Juridică; Compartimentul Contencios; Compartimentul Litigii Comerciale și Proceduri Speciale.

Menționează că această reorganizare reflectă o adaptare la nevoile actuale ale instituției și o eficientizare a activității juridice, prin specializare funcțională.

În referatul de aprobare a HCLMT nr. 498/2025 se menționează expres că: „Se desființează Compartimentul Evidență și Arhivă Dosare Juridice și se reduc 2 posturi de consilier, clasa I, grad profesional superior.” Totodată, în referatul de punere în aplicare a hotărârii se precizează că: „Reducerea posturilor este justificată prin desființarea compartimentului, în contextul digitalizării fluxurilor de lucru interne și ale comunicării cu instanțele judecătorești, precum și prin arhivarea electronică a dosarelor juridice.”

Astfel, în contextul digitalizării, Compartimentul Evidență și Arhivă Dosare Juridice a rămas fără obiect de activitate, dosarele de instanță existând în prezent în format electronic, evidența dosarelor este digitalizată, iar dosarele vechi aflate în arhiva instituției fac obiectul digitalizării. Activitatea recurentei, consta în întocmirea a maxim 5 documente în medie pe zi, nemaifiind sustenabilă menținerea a 2 posturi de consilieri cu gradul profesional superior pentru care superiorii ierarhici nu au putut justifica o activitate de 8 ore pe zi.

Învvederează că reorganizarea Aparatului de Specialitate al Primarului Municipiului Timișoara a avut la bază constrângeri de ordin bugetar izvorâte din prevederi legale exprese (art. LII din Legea nr.141/2025) care impun ordonatorilor principali de credite să întreprindă toate măsurile necesare în vederea încadrării în cheltuielile de personal aprobate recurgând, dar fără a se limita la acestea, la măsurile prevăzute la art. 18 alin. (2), (5) și (6) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr.69/2010.

Astfel, contrar susținerilor recurentei, aceasta nu a fost selectată abuziv sau arbitrar, ci s-a realizat o analiză internă raportată la natura muncii și volumul de activitate al acesteia, conform tabelului atașat în conținutul întâmpinării de la fond.

În condițiile desființării Compartimentului Evidență și Arhivă Dosare Juridice, postul ocupat de reclamantă a fost desființat în condițiile art.518 alin.(5) din OUG nr.57/2019, întrucât prin desființarea compartimentului reclamanta rămăsese fără obiect de activitate, iar atribuțiile oricărui alt post rămas în urma reorganizării presupuneau o modificare într-o proporție mai mare de 50% a atribuțiilor de serviciu față de cele avute de reclamantă, context în care reducerea postului ocupat de aceasta este în spiritul și în litera legii. În raportul de specialitate se precizează că se reduc 2 funcții de consilier clasa I gradul profesional superior, iar cadrul legal de reglementare al reducerii unui post este art.518 alin.(5) din Codul Administrativ, nefiind necesară indicarea acestuia în mod explicit.

Prin raportare la prevederile art.518 alin.(1) din OUG nr.57/2019, în caz de reorganizare a activității autorității publice, funcționarii publici vor fi numiți în noile funcții publice sau, după caz, în compartimentele rezultate, doar în următoarele cazuri: a). dacă se modifică atribuțiile aferente unei funcții publice mai puțin de 50%; b). dacă sunt reduse atribuțiile unui compartiment; c). dacă este schimbată denumirea funcției publice fără modificarea în proporție de peste 50% a atribuțiilor aferente funcției publice; d). dacă intervin modificări în structura compartimentului ori aceste prevederi nu se aplică în cazul desființării unui compartiment întrutotul.

Din analiza statului de funcții reiese că numărul de posturi de consilier, clasa I, gradul profesional superior este redus cu 27 , nefiind înființat niciun post similar cu cel al reclamantei, respectându-se așadar prevederile art.518 alin.(7) din Codul Administrativ.

Selecția personalului din veche organigramă nu este în niciun caz nejustificată sau abuzivă, făcându-se pentru fiecare caz în parte o analiză amănunțită a plusului de valoare adus de fiecare structură în parte și contribuția fiecărui post la activitatea structurii, raportat la natura

și volumul activității prestate, în baza căreia s-a decis desființarea de structuri sau de posturi, cu respectarea întru totul a tuturor prevederilor legislative incidente.

Concluzionând, nici aceste susțineri ale recurente nu pot fi reținute, în contextul în care este clar că reorganizarea Aparatului de Specialitate al Primarului a fost determinată de necesitatea încadrării în cheltuielile de personal

Cu privire la criticile reclamantei, reiterate prin cererea de recurs, "prin maniera în care s-a făcut reorganizarea fostului Serviciu Juridic, actul administrativ a cărui suspendare judecătorească este solicitată primejduiește calitatea serviciului public judiciar din cadrul Aparatului propriu de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara, respectiv funcționalitatea acestui serviciu, prin intenția autorităților administrației publice locale de a înlocui funcționarii publici cu experiență cu debutanți, eventual aduși în instituție după criteriul apartenenței la un anumit partid politic, fără a poseda însă aptitudinile, priceperea și experiența absolut necesară rezolvării problemelor complexe de natură juridică, cu care se confruntă, în prezent aparatul de specialitate al Municipiului Timișoara" și ca în cuprinsul raportului de specialitate, unul din motivele reorganizării este tocmai dorința de a reîntineri corpul funcționarilor publici, criteriu complet nelegal și discriminatoriu, care nu își are fundamentul în nici un text pozitiv din legislație, document care însoțește hotărârea atacată solicităm instanței de judecată reține ca, în cadrul serviciilor publice de interes local nu este cuprins serviciul public judiciar din cadrul Aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara.

Calitatea serviciilor publice prestate de municipalitate va fi afectată doar dacă se admite suspendarea HCLMT nr.498/2025, suspendare care va împiedica reorganizarea instituției și implicit prestarea unor servicii publice de calitate.

Prin blocarea reorganizării se perpetuează o structură administrativă depășită, neadaptată necesităților actuale ale instituției, ce contravine principiului eficienței și al bunei guvernări prevăzută de Codul administrativ. Așa cum se arată în preavizul comunicat reclamantei nu există în organigramă funcții publice vacante corespunzătoare - nici de același nivel, nici de nivel inferior, care să îi poată fi puse la dispoziție, motiv pentru care reclamantei i s-a pus la dispoziție lista posturilor vacante comunicate de ANFP pe parcursul perioadei de preaviz. Nu se pot reține precizările reclamantei cum că ar fi acceptat un post de referent din simplul motiv că nu există posturi publice vacante de referent în cadrul structurii.

Mai mult, aceasta situație a fost adusa la cunoștința reclamantei, dovadă că în conținutul preavizului TMI2025-043405/10.09.2025 transmis acesteia se face vorbire despre împrejurarea că „funcția nu se regăsește în statul de funcții-Anexa la HCL nr.498/23/09/2025, fiind redusă în condițiile art.518 alin.5 din O.U.G. nr.57/2019,, (preambulul preavizului), respectiv se menționează că „întrucât în cadrul Aparatului de specialitate al Primarului municipiului Timișoara nu există funcții vacante corespunzătoare nici de același nivel, nici de nivel inferior.

La data comunicării de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici a listei posturilor vacante, aceasta a fost transmisă reclamantei pe email în data de 27.10.2025.

Prin urmare, nu se poate reține nici afirmația că i-a fost încălcat dreptul la carieră al reclamantei, câtă vreme instituția a respectat toate formalitățile impuse de lege, respectiv toate reglementările incidente. Mai mult, menționează că până la eliberarea din funcție, aceasta are în continuare calitatea de funcționar public, beneficiază de toate drepturile cuvenite în situația dată, este retribuită corespunzător pentru activitatea prestată.

Arată intimații că, prin raportare la prevederile art.465 lit. f), g) din OUG nr.57/2019, pentru ocuparea unei funcții publice o persoană trebuie să îndeplinească condițiile de studii, condiția de vechime minimă în specialitatea studiilor prevăzute de lege pentru ocuparea funcției publice, precum și a condițiile specifice, conform fișei postului. Prin urmare, prevederile art.519 alin.(7) din OUG nr.57/2019 se corelează cu prevederile art.465, neputând fi interpretate distinct de celelalte prevederi ale Codului Administrativ- sau altfel spus unui consilier cu studii juridice nu i se poate pune la dispoziție un post vacant ale cărui condiții de ocupare nu sunt îndeplinite de acest consilier.

Referitor la condiția prevenirii unei pagube iminente, Tribunalul a constatat că această condiție a pagubei iminente nu se verifică în cauză, deoarece reclamanta, deși arată că este încălcat principiul stabilității în funcția publică determinat de art. 465¹ din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, se reține că, în temeiul art. 518 din OUG. nr 57/2019, există această posibilitate a reorganizării instituției, iar dreptul la carieră al funcționarilor publici este respectat prin celelalte prevederi legale cu privire la corpul de rezervă. În aceste context, arată că tribunalul în mod corect a reținut că executarea unui act administrativ care se bucură de prezumția de legalitate nu poate constitui prin ea însăși o pagubă iminentă, iar reclamanta nu a invocat și făcut dovada unor prejudicii certe, concrete și ireparabile.

Simplele enunțări cu caracter general, fără indicarea unor elemente concrete, criterii de comparație, nu sunt suficiente pentru a dovedi îndeplinirea condiției de prevenire a unei pagube iminente, condiție ce trebuie îndeplinită în mod cumulativ pentru a se putea dispune suspendarea executării actelor administrative.

Reclamanta nu probează paguba produsă, aceasta se află în prezent în concediul pentru incapacitate temporară de muncă, cu efect suspensiv asupra perioadei de preaviz și beneficiază de plata drepturilor de natură salarială aferente.

În ceea ce privește „desființarea dreptului la carieră”, nici aceasta nu se poate reține întrucât au fost îndeplinite indubitabil formalitățile legale prealabile eliberării din funcție, inclusiv preavizul de 30 de zile, reclamanta nu și-a pierdut nici un drept legal sau pecuniar, ba chiar mai mult, chiar și în cazul eliberării din funcția publică, aceasta va intra în corpul de rezervă al funcționarilor publici, putând uzita de dreptul la carieră pe o perioadă de 2 ani de la data intrării în acest corp, pentru a accede într-o funcție publică vacantă sau temporar vacantă într-o altă instituție sau autoritate publică.

Astfel, nu se poate vorbi de încălcarea principiului stabilității în funcția publică reglementat de art.465 ind.1 din Codul Administrativ, câtă vreme funcționarului public afectat de măsură i s-au respectat toate drepturile.

Cu privire la cererea de suspendarea a executării preavizului TMI2025-043405/09.10.2025 arată intimații că instanța de fond, reținând că preavizul nr.TMI2025-043405/09.10.2025, nu este un act administrativ în sensul art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004, deoarece, nu produce efecte juridice de sine stătător, respectiv nu naște, nu modifică și nu stinge raportul de serviciu, a constatat că nu se mai impune analiza suspendării executării preavizului față de caracterul alternativ al cererii reclamantei în funcție de natura juridică a acestui document de informare.

Cu privire la condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale privind suspendarea termenului din preavizul TMI2025-043405/09.10.2025 intimații apreciază că, aceasta nu întrunește condițiile cumulative prevăzute de art. 997 Cod procedură civilă, abordate și de practica instanțelor judecătorești, respectiv aparența de drept, vremenicia și urgența măsurii, neprejudicierea fondului cauzei, deși reclamanta le invocă în fundamentarea cererii sale.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate de către recurent cât și în conformitate cu dispozițiile art.483 și următoarele Cod procedură civilă, Curtea apreciază că acesta este întemeiat, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

Tribunalul Timiș a respins acțiunea reclamantei reținând în esență, în ceea ce privește cererea de suspendare a preavizului pe calea procedurii prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 sau pe calea ordonanței președințiale, că: preavizul nu este un act administrativ în sensul art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004 și nici act administrativ asimilat, deoarece, chiar dacă face parte din procedura administrativă de eliberare din funcția, acesta nu produce efecte juridice de sine stătător, respectiv nu naște, nu modifică și nu stinge raportul de serviciu; suspendarea executării prevăzută de art. 14 din Legea nr. 554/2004-Legea contenciosului administrativ se referă strict la suspendarea actelor administrative unilaterale sau normative; excepția inadmisibilității cererii de suspendare a termenului din preavizul TMI2025-043405/09.10.2025 prin ordonanță președințială este neîntemeiată, întrucât în situația indicată de reclamantă legea nu prevede o procedură specială de urmat, iar reclamanta nu solicită

suspendarea unui act administrativ, conform art. 14 din Legea nr. 554/2004, neexistând o altă procedură specială pe care ar fi trebuit să o urmeze în cauza de față: nu sunt îndeplinite cerințele art. 997 Cod procedură civilă, respectiv urgența, caracterul vremelnic al măsurii dispuse și cerința ca soluționarea cererii să nu implice o prejudecare a fondului.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 498/23.09.2025 privind reorganizarea Aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara, Tribunalul Timiș a reținut că: nu se subsumează noțiunii de „cazuri bine justificate” susținerile reclamantei recurente vizând lipsa unor proceduri în cazul posturilor desființate, crearea condițiilor unei selecții abuziv și încălcarea prevederilor art. 518 alin. (21), alin.(5) și alin (7) din Codul administrativ, acestea antamând fondul; sunt relevante susținerile pârâtului care arată că adoptarea HCL Timișoara nr. 498/23.09.2025 s-a făcut cu respectarea principului transparenței decizionale, astfel că reorganizarea nu poate fi apreciată ca abuzivă sau ilegală, decât în condițiile în care sunt invocate și probate motive temeinice, care țin de fondul cauzei și nu pot face obiectul cererii de suspendare; sunt respectate dispozițiile art. 518 și art. 408 din O.U.G. nr 59/2019 cu privire la termenul de minimum 30 de zile în vederea aplicării procedurilor legale prevăzute de Codul administrativ; respectarea dispozițiilor art. 519 din O.U.G. nr 59/2019 reprezintă o chestiune de fond; condiția pagubei iminente nu se verifică în cauză, deoarece în temeiul art. 518 din OUG. nr 59/2019 există această posibilitate a reorganizării instituției, iar dreptul la carieră al funcționarilor publici este respectat prin celelalte prevederi legale cu privire la corpul de rezervă.

Aceste considerente ale Tribunalului Timiș sunt criticate de către reclamanta recurentă din perspectiva motivelor de casare reglementate de dispozițiile art. 488 pct. 6 Cod procedură civilă (*hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei*) și art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă (*hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.*).

Primul motiv invocat de reclamanta recurentă (art. 488 pct. 6 Cod procedură civilă) nu este găsit incident, din lecturarea considerentelor sentinței civile recurate, astfel cum au fost redate în rezumat în cele ce preced, observându-se că judecătorul fondului a redat argumentele care au stat la baza pronunțării hotărârii, acestea fiind redate într-o manieră clară, aptă să facă accesibil raționamentul avut în vedere.

Cât privește însă cel de al doilea motiv de casare (art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă), Curtea constată că acesta este incident, dat fiind că în mod greșit a fost reținută în cauză neîndeplinirea celor două condiții reglementate de dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004 în privința cererii de suspendare a executării H.C.L. Timișoara nr. 498/23.09.2025.

Prioritar însă, Curtea observă că prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș sub nr. 4649/30/2025 (conexată la dosar nr. 4648/30/2025), reclamanta [REDACTAT] a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Primarul Municipiului Timișoara și Municipiul Timișoara, în temeiul art. 14 alin. (1) din Legea cu nr. 554/2004, să dispună suspendarea preavizului TM12025-043405 din 09.10.2025 până la soluționarea în primă instanță a acțiunii având ca obiect anularea aceluiași act, iar (*doar*) în măsura în care instanța consideră că preavizul nu are natura juridică a unui act administrativ, să emită o ordonanță președințială prin care să dispună suspendarea termenului de preaviz comunicat prin Preavizul TM12025-043405 din 09.10.2025, până la soluționarea definitivă a cererii având ca obiect suspendarea H.C.L. Timișoara nr. 498/23.09.2025 și până la comunicarea de către autoritatea publică a unei liste cu toate funcțiile publice vacante din cadrul autorității.

Prima instanță a apreciat că Preavizul TM12025-043405 din 09.10.2025 nu are natura unui act administrativ, astfel încât a apreciat că acesta nu poate face obiectul suspendării executării în temeiul art. 14 din legea nr. 554/2004. Prima instanță a analizat însă cererea de suspendare a preavizului din perspectiva dispozițiilor art. 997 Cod procedură civilă, care reglementează condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale, reținând ca acestea nu sunt îndeplinite.

Prin recursul formulat, reclamanta recurentă nu aduce critici concluziei primei instanțe vizând natura juridică a preavizului, respectiv lipsa de incidență a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 554/2004 în situația unei operațiuni administrative, ca act premergător emiterii actului administrativ. De asemenea, prin cererea de recurs nu se mai solicită ca, în urma casării și rejudecării, să se dispună suspendarea preavizului în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004, până la soluționarea în primă instanță a acțiunii, având ca obiect anularea aceluiași act. Neconstituind obiect al recursului formulat, Curtea nu va mai analiza legalitatea soluției pronunțate cu privire la cererea analizată, soluția intrând sub autoritatea lucrului judecat.

În ceea ce privește cererea de suspendare a Preavizul TM12025-043405 din 09.10.2025 pe calea ordonanței președințiale până la soluționarea definitivă a cererii având ca obiect suspendarea H.C.L.M.T. nr. 498/23.09.2025 și comunicarea listei cu toate funcțiile publice vacante din cadrul autorității, Curtea constată că aceasta a rămas fără obiect, dat fiind că la acest termen instanța de recurs se pronunță în privința cererii de suspendare a HCL Timișoara nr. 498/23.09.2025 (reclamanta recurentă solicitând suspendarea până la data soluționării cererii de suspendare a HCL Timișoara nr. 498/23.09.2025, înregistrată sub nr. 4648/30/2025). Tot astfel, Curtea constată că, deși prin întâmpinare s-a arătat că lista cu posturile vacante, până la comunicarea căreia s-a solicitat suspendarea preavizului, a fost transmisă recurente reclamante prin mail la data de 27.10.2025 (pag. 8 din întâmpinare), aceasta împrejurare nu este contestată de către recurentă, astfel că și în raport de efectuarea acestei comunicării, cererea de suspendare a preavizului a rămas fără obiect.

De altfel, potrivit certificatelor medicale depuse la dosarul cauzei (filele 28, 29), reclamanta se află în concediu medical, termenul de preaviz fiind suspendat potrivit dispozițiilor art. 75 alin. 3 din Codul muncii.

Prin urmare, fiind apreciată rămasă fără obiect cererea de suspendare a Preavizul TM12025-043405 din 09.10.2025, Curtea nu va mai analiza legalitatea soluției pronunțate, având în vedere că, și în situația în care s-ar aprecia că sunt îndeplinite cerințele stipulate de dispozițiile art. 997 Cod procedură civilă, casarea sentinței nu s-ar impune, soluția fiind de asemenea de respingere a cererii (ca rămasă fără obiect).

În privința cererii de suspendare a executării H.C.L. Timișoara nr. 498/23.09.2025, Curtea observă că, în criticarea modului în care prima instanță a analizat cazul bine justificat, aceasta susține că prima instanță ar fi trebuit să deceleze cazul bine justificat din circumstanțele evidențiate prin cererea de suspendare. Reiterează astfel că nu a fost respectată procedura legală vizând desființarea unor posturi și nici drepturile funcționarilor publici în conformitate cu dispozițiile art. 518 alin. 2 ind. 1, alin. 5 și alin. 6 Cod administrativ, că potrivit operațiunilor administrative care stau la baza adoptării hotărârii de consiliu local, unul dintre motivele reorganizării este *dorința de a reîntineri corpul funcționarilor publici*, motiv apreciat de recurentă ca fiind pur discriminatoriu, recurenta făcând trimitere astfel la mențiunile aflate la pag. 5 din raportul de specialitate din 04.08.2025. De asemenea, recurenta invocă: neîndeplinirea condițiilor legale pentru reducerea postului, referitoare la modificarea atribuțiilor în proporție de peste 50% sau la modificarea condițiilor de ocupare; nerespectarea interdicției de înființare a unor posturi similare, criticând opțiunea autorității de a nu reduce cu prioritate posturile vacante, pe care autoritatea le-a transformat în posturi de debutant.

Analizând în mod sumar aceste critici ale reclamantei recurente, Curtea constată că în mod greșit prima instanță a reținut că acestea nu s-ar circumscrie noțiunii de caz bine justificat, observând din lecturarea raportului de specialitate depus la dosarul primei instanțe (filele 21 - 36) că, într-adevăr, concomitent cu reducerea unor posturi de consilieri juridici, grad superior (pag. 4 din raportul de specialitate), autoritatea a decis înființarea unor posturi de consilieri juridici debutanți (pag. 5 din raportul de specialitate) care, conform tabelului din raportul menționat, se pare că nu existau potrivit HCL anterioare (HCL nr. 575/2023).

Or, aceste circumstanțe, coroborat cu declararea expresă a *dorinței de a reîntineri corpul funcționarilor publici* (pag. 5 din raportul de specialitate) nu antamează fondul ci, la o cercetare sumară, pot constitui circumstanțe apte să ridice o îndoială cu privire la legalitatea procedurii

de reorganizare, atât din perspectiva condițiilor și interdicțiilor reglementate de dispozițiile art. 518 Cod administrativ, cât și din perspectiva dezideratului respectării principiului nediscriminării pe criterii de vârstă, potrivit dispozițiilor art. 5 Codul muncii.

Cât privește cerința pagubei iminente, Curtea observă că prima instanță a apreciat că aceasta nu ar fi dovedită, reclamanta neinvocând și nefăcând dovada unor prejudicii certe, concrete și ireparabile.

Contrar reținerilor primei instanțe și în acord cu susținerile recurente, Curtea constată că și această condiție este îndeplinită, întrucât pierderea veniturilor salariale (care fac parte din mijloacele de existență ale unei persoane care asigură un trai decent) reprezintă un prejudiciu material viitor și previzibil, mai ales în condițiile în care preavizul a fost deja emis.

Prin urmare, constatând că în mod greșit a fost respinsă cererea de suspendare în parte a HCL nr. 498/23.09.2025 și găsind astfel incident motivul de casare reglementat de dispozițiile art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă și deci întemeiat recursul, Curtea va admite recursul, va casa în parte sentința civilă recurată și, în rejudecare, va admite în parte acțiunea formulată de recurenta-reclamantă [REDACTED] și va suspenda în parte HCL Timișoara nr. 498/23.09.2025, respectiv doar în ceea ce privește prevederile vizând reorganizarea Serviciului Juridic/Direcției Juridice din cadrul Aparatului de specialitate al primarului, cu menținerea celorlalte dispoziții ale instanței vizând cererea de suspendare a executării preavizului. Totodată, Curtea va lua act că nu au fost solicitate cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul formulat de recurenta-reclamantă [REDACTED], având CNP [REDACTED], domiciliată în [REDACTED], având domiciliul procesual ales la Cabinet de Avocat Faur Cristian, cu sediul situat în Timișoara, str. Nicolae Iorga, nr. 6C, ap. 1, jud. Timiș, împotriva sentinței civile nr. 777/04.11.2025, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 4648/30/2025, în contradictoriu cu intimații-pârâți Municipiul Timișoara. Primarul Municipiului Timișoara și Consiliul Local al Municipiului Timișoara, toți cu sediul situat în Timișoara, B-dul C.D. Loga, nr. 1, jud. Timiș.

Casează în parte sentința civilă recurată și, în rejudecare, admite în parte acțiune formulată de recurenta-reclamantă [REDACTED], în contradictoriu cu intimații-pârâți Municipiul Timișoara, Primarul Municipiului Timișoara și Consiliul Local al Municipiului Timișoara, astfel:

Suspendă în parte HCL nr. 498/23.09.2025, adoptată de Consiliul Local al Municipiului Timișoara, respectiv doar în ceea ce privește prevederile vizând reorganizarea Serviciului Juridic/Direcției Juridice din cadrul Aparatului de specialitate al primarului Municipiului Timișoara, până la soluționarea în primă instanță a acțiunii în anulare a acelorași prevederi.

Mentține în rest dispozițiile sentinței civile recurate.

Fără cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților. prin mijlocirea Grefei, azi, 04.12.2025.

**PREȘEDINTE,
GHEORGHE BUGARSKY**

**JUDECĂTOR,
COSMIN ȚIFREA**

**JUDECĂTOR,
MARIA CORNELIA DASCĂLU**

**GREFIER,
ANCA GIANINA SAVU**

Red.MCD./Tehnored. A.G.S: 19.12.2025,
6expl/SM/emis 4 com.

Prima instanță – Tribunalul Timiș/Judecător – Sărae Mariana

